

Garbė svetimomis kalbomis kalbėti.
Didelė gėda savosios gerai nemokėti.

PIRMADIENIS, GRUODŽIO-DECEMBER 17 D., 1934

Kalba yra visų didysis tautos, jos pa-
čios pasistatytasis paminklas.

Palaimintas Palaiminimas

Krūmuose prie upelio lak-
štingala giedoja savo vakari-
nę giesmę. Ant kalno, baltame
name laiškanešys Mertensas
ruošėsi kelionėn.

Kambarys buvo šviesus,
pilnas saldaus, šilto oro. Skai-
staus pavasario dangaus švie-
sa atsimušė į kambario sienas.

Laiškanešys Mertensas lau-
kė parvažiuojančio savo sū-
naus-kunigo. Pasigirdo vaka-
rinio traukinio ūžimas. Juo
turėjo parvažiuoti sūnus. Ne-
trūkus į kambarį įėjo sūnus-
kunigas.

— Tėve, — prabilo kunigas,
ir jo balsas sudrebėjo.

— Ar tai tu, Pranciškau?
— paklausė tėvas ir nusišyp-
sojo.

Valandėlę užstojo tylą, ka-
da tėvas, pilnas laimės laikė
sūnaus ranką savo rankoje.

— Aš džiaugiuosi, kad tu
esi prie manęs, — pradėjo tė-
vas, lyg su savimi kalbėda-
mas. — Aš visuomet tavimi
džiaugiausi, kad vienas mano
vaikas yra kunigas. Tavimi
nesididžiavau, tik džiaugiau-
si.

— Ak, tėve, — kalbėjo sū-
mus, — kas mes būtume buvę
be tavęs? Tu visuomet taip
sunkiai dirbai!

— Iš tikrųjų, nebuvo leng-
va. Kartais maniau nebegalė-
sias išverti. Bet Dievas buvo
geras!

Kunigo akyse pasirodė aša-
ros. Bet ir pro ašaras jis ma-
tė ant rankų pūsles ir rūpes-
čių giliai išvogotus skruostus.

Ligonis atmerkė akis. Jose
buvo matyti nuolankus prašy-
mas.

— Pranciškau, ar girdi? Tu
turi daug už mane melstis...
prižadėk man tai! Gyvenime
kartais aš permažai turėjau
laiko maldai. Pagalvok apie
mane, kai manęs tarp jūsų
nebus, kad aš, po visų vargų,
nueičiau į dangų.

Kunigas pasilenkė.

— Aš visuomet už tave mel-
džiuosi.

Ligonio akys ramiai užsi-

merkė. Po valandėlės jis vėl
prašneko.

— Palaimink mane dar kar-
tą — žinai, kaip per tavo pri-
micijas.

— Tėveli, tu pirma mane
palaimink!

— Su džiaugsmu laiminu
tave!

Sūnus palenkė galvą; sene-
lis uždėjo ant jos savo dešinę
ranką, darydamas kryžiaus
ženklą:

— Telaimina tave gailestin-
gasis Dievas-Tėvas, Dievas-
Sūnus ir Dievas-Šventoji Dva-
sia.

— Amen, — tyliai ištare
kunigas. Tada jis palaimino
savo tėvą, su tokia pat pagar-
ba ir šventa meile, kaip primi-
cijos dieną.

Ligonis apalpo. Sūnus pa-
šaukė pagalbą. Paskutinis pa-
sikalbėjimas pasibaigė. Kuni-
go tėvas amžinai užmigo gai-
lestingojo Viešpaties ramybė-
je.

Vertė E. S.

Metai

Metai turi dvyliką mėnesių
arba tris šimtus šešias de-
šimtis penkias dienas. Mėne-
sių vardai: Sausis, Vasaris,
Kovas, Balandis, Gegužis,
Birželis, Liepos, Rugpiūtis,
Rugsėjis, Spalis, Lapkritys
ir Gruodis.

Mėnuo turi keturias savai-
tes. Mėnesys yra 30 arba 31
diena; tik tai Vasaris turi 28
dienes, o kas ketveri metai —
29 d.

Savaitėje yra septynios die-
nos arba paros. Dieną ir nak-
tį vadiname para.

Savaitės dienų vardai: pir-
madienis, antradienis, trečia-
dienis, ketvirtadienis, penkta-
dienis, šeštadienis ir sekma-
dienis.

Dienos yra šiekios arba
paprastos ir šventos. Šiekiose
dienose žmonės dirba, šven-
tose — Mišių šv. išklausę ils-
si.

Šimtą metų vadiname am-
žiumi.

Mažkamp

Bėgimas

(Veikalėlis).

Prakalba. Šis veikalėlis pa-
remtas legenda: Kūdikielis
Jėzus tuo syk turėjo apie tris
metelius. Marija ir Juozapas,
angelo ispėti, bėgė į Egiptą,
vejami žiaurių Erodo karei-
vių, kurie ieškojo vaikelį nu-
žudyti. Jie keliavo per tyru-
mas. Marija ant asilo jojo,
laikydama Jėzų ant kelių,
Juozapas kantriai žengė
priešakyj, veddamas asilą.
Jau buvo pavakaris. Kelei-
viai buvo labai pavargę ir
nuo baisaus karščio ištisos
dienes ištroškę ir išalkę.
Maisto ir vandens neturėjo.
Tuo tarpu Juozapas pakelda-
mas akis išvydo tolimoj oa-
zų, apaugusių keliomis pal-
mėmis ir vienu gražiu, liesu,
augštu fygos medžiu. Jis pa-
kreipė asilą oazos link.

Pirmas Aktas

Scena I

(Trys plėšikai sėdintieji fy-
gos medžio pavėsyje, prie
šaltinio kalba tarp savęs pa-
šnibždomis apie dienos įvy-
kius.)

Pirmas plėšikas: — A,
šiandien visai nelaiminga die-
na buvo! Tik vieną keleivį
apiplėšėm ir, pfu, kiek pas jį
radom? Du skatiku ir tris
duonos kepalus.

Antras plėšikas: — Bet
žiūrėk į tą gražų medį, kad
tik mes kaip nors galėtume
kelias fygas nuo jo viršūnės
nuskint. Bet kaip, kad taip
baisiai augštas.

Trečias plėšikas: — Ir ko-
dėl jis nebus toks nepaprastai
augštas ir didelis. Ar jūs,
latrai, nežinote, kad Salemo-
nas tą medį pasodino kaipo
paminklą Shebos karalienei,
kuomet jiedu čia apsistojo,
keliaudami į Egiptą? Ir, keis-
tas dalykas, jis pranašavo,
kad šis medis nenudžiūs tol,
kol didesnis ir garbingesnis
už jį karalius nepraeis.

Antras plėšikas: — Kaip
aš noriu valgyti! Mano pil-

vas... Jei tik galėčiau pasiek-
ti tas fygas.

Pirmas plėšikas: — O, ge-
rasis Allah! Žiūrėkit! Ne, į
tą pusę! Tenai! Du keleiviai!
Vienas ant asilo, atrodo kaip
moteris, o kitas pėsčias. Gal
pas juos rasim maisto ar pi-
nigų.

Trečias plėšikas: — Tas
asilas irgi mums reikalingas.
Pasiskubinkim pasislėpti.

Antras Aktas

Scena I

(Marija ir Juozapas su Kū-
dikėliu prieina prie oazos ir,
pamatę fygos medį, džiau-
giasi. Juozapas Vaikelį pa-
sodina ant smilčių ir pagelb-
sti Marijai nuo asilo nultipti).

Marija: Bet tas medis toks
augštas. Niekaip nepasieksi-
me vaisių.

Juozapas: — Vargas, var-
gas! Turėsime pasitenkinti
vienu vandenėliu. O Jėzus
toksai pavargęs ir alkanas.

Jėzus: (pažvelgia į fy-
gos medį ir meiliai šypsoda-
mas ištiesa į jį savo ranke-
les): — Gražus fygos medį!
Nuleisk savo šakeles ir duok
savo vaisių. Mes taip norime
valgyti. (Medis nusilenkia;
Marija ir Juozapas stebisi.)

Scena II

(Nustebę plėšikai žiūri
viens į kitą.)

Pirmas plėšikas: — Žiū-
rėk! Jie valgo fygas ir me-
dis pradeda džiūti. Vaikelis
tas... Jis didesnis už Salemo-
ną!

GALAS

Antanas A. Ignotas, M. I. C.

Priežodžiai

Ten gera, kur mūs nėra.

Senysta ne ponysta.

Svetimi kailiai nešildo.

Iš negyvo gyvo nepadarysi.

Svetimaj girioj didesnis
gaisras.

Šiluma kaulų nelaužo.

Sutinka kaip akmuo su kir-
viu.

Senio Pasakos

Nėra gražesnio dalyko, kaip kad matyti jus, draugiukai, esant gerais, klusniais, visados vyresniųjų valiai atsida-
vusiems. Jūsų geras pavyz-
dys kai kada mus tiesiog ste-
bina. Bekalbant apie jūsų pa-
sišventimus, draugiukai, man
prisimena viena pasakaitė.

Gal nevienas iš jūsų esate
skaitę apie Prancūzijos revo-
liuciją. Šimtais žudė nekaltus
žmones. Kalėjimai buvo sau-
sakimšai prikimšti, kad val-
džia net nežinojo kur dėti ka-
linius. Tikintieji buvo nuola-
tos persekiojami, žudomi. Bet
gerasis Dievulis jų neapleido.
Kaip jis saugojo pranašą Da-
nielių nuo liūtų nasrų, kaip
dabar prižiūri dangaus spar-
nuočius, žemės gėles, taip
saugojo tuos gervosius savo
tarnus. Ir, maži draugiukai,
stebėsitės, kada aš jums pasa-
kysiu, jog mažieji vaikučiai,
kaip ir jūs, buvo pavyzdin-
giausi, narsiausi Kristaus ka-
reiviai. Jie auکوjosi, meldėsi,
protestavo, prašė, dalinosi sa-
vo turtu su visais vargšais ir
prisilėgtaisiais. Ypač viena
mergaitė verta paminėjimo. Ji
buvo dešimts ar dvylikos me-
tų. Kadangi buvo neturtinga,

tai neturėjo iš ko duoti ko-
kią nors išmaldą. Bet nenorė-
dama atsilikti nuo savo drau-
gių, ji galvojo, kaip sudarius
pinigų kalinių sušelpimui. Ji
turėjo labai gražius geltonus
plaukus, kurie atrodė tartum
saulės spinduliai. Tat ji su-
manė parduoti savo plaukus.
Plaukų kirpėjas už tuos jos
plaukučius davė penkis fran-
kus, maždaug apie dolerį. Ji
grįžo džiaugdamosi su pini-
gais į miestą, neatsimenu, ar
tai buvo Versailles, ar Mar-
seilles. Tuos pinigus atidavė
badaujantiems kalėjime kuni-
gams.

Ar jūs girdėjote kur tokį
mažos mergaitės didvyriškumą?
Matote, kaip ji gražiai
pasiaukojė! Ištikrųjų, tokie
gražūs pavyzdžiai ne tik
džiugina tėvus, vyresniuosius,
bet ir Gerąjį Dievulį. Jūs ži-
note, draugiukai, kad ir jūs
taip pat galite būti tokie did-
vyriai. Jums nereikia savo
plaukus parduoti. Būkite tik
nuoširdūs, dėkingi, klusnūs ir
taip pat būsite tokie didvyriai-
ės, kaip ir toji mažytė Pran-
cūzijos mergelė.

Senis Sandys

Medinis Arklys

Elena, Menelajaus nepa-
rastai graži žmona, apgavys-
te pateko į trojanų nelaisvę.
Graikai, norėdami už tai at-
keršyti, užpuolė jų aptvertą
miestą. Aukšta siena, stiprūs,
dideli vartai, kareivių galybė
neleido graikams įsiveržti į vi-
dų. Per dešimts ilgų metų jų
skaitlinga kariuomenė veltui
dėjo pastangas trojanams nu-
galėti. Visos priemonės nuėjo
niekais, tačiau kantrūs grai-
kai su viltimi laukė pergales
dienos. Jie svajojo apie besi-
artinančią laimę, kurią turė-
jo neužilgo išvysti.

Vieną rudens dieną, nepai-
sant didelio gyvybei pavo-
jaus, graikai priėjo prie pat
sienos ir mėgino ją griauti.
Ūmai, lyg kokia neregima jė-
ga sutrukdė jų veikimą. Visi
pradėjo šalintis nuo karo lau-
ko ir bėgo vienon vieton. Nu-
stebę trojanai, ilgomis jieti-
mis rankose rodė kitiems re-

paprastą reginį. Kareiviai,
kurie nesenai taip smarkiai
kovėsi, su jais, dabar traukė
milžinišką medinį arklių pritai-
sytą ant keturių medinių ra-
tų ir atgabeno jį palei troja-
nų vartus.

Ulysas, kuris liepė padirb-
ti tą medinį arklių, įsakė grai-
kams eiti į laivus.

— Išėjus ilgus metus jūs
manę neleidot. Pagalios atė-
jo valanda. Ryt šiuo laiku aš
viešpatausiu, — kalbėjo šyp-
sodamas Ulysas žiūrėdamas
į aptvertą miestą.

Graikai, įėję į laivus, plau-
kė tolyn nuo trojanų tvirtovės.
Bet išdidūs graikai ne-
grįš į savo tėvynę su pralai-
mėjimu. Jie lošė klastininkų
rolę, kuri neužilgo baigsis jų
laimėi.

Trojanai, išvydę tą reginį
džiaugėsi ir tyčiojosi iš besi-
tolinančių priešų. Kiti būriai
su didžiausiu nusistebėjimu ir

Malda į Šv. Juozapą

Atnešk man, brangusis Tėve,
Jėzų, Svetį garbingą,
Kuomet Jis pašauks mane
Į tėvynę amžiną.

Prašyk Motinos Švenčiausios,
Gal jinai ir ateitų,
Kai bus menkos mano jėgos —
Savo vaiką paimtų...

Šventas Juozapai, atminki
Kai tu mirtim užnigai —
Šventos Jėzaus rankos Tave
Glaudė prie širdies saldžiai.

Per Tavo ramiąją mirtį,
Tėve, prisimink mane,
Kad galėtų mirtis būti —
Ir mano tokia lengva.

O, meldžiu Tavęs Juozapai,
Mirties valandoj paguost.
Vientik Jėzui ir Marijai —
Mano sielą atiduot.

Keliant amžinon tėvynėn, —
Ten gyventi amžinai;
Dangaus šventųjų draugystėn,
Meldžiu — Šventas Juozapai.

Viliukas

smalsumu žiūrėjo į graikų pa-
liktą arklių.

Kai graikai jau buvo gan-
toli nuplaukę nuo krašto, tro-
janai, norėdami patenkinti
savo smalsumą, nutarė įtrauk-
ti medinį arklių į miestą. Di-
delis skaičius kareivių vargu
atliko tą sunkų darbą. Žmo-
nės apspitę keistą padarinį,
žiūrėjo į jį iš visų pusių.

Saulė pasislėpė už horizon-
to. Baisi naktis slinko artyn,
artyn. Tačiau už trojanų sie-
nų vieni dar žiūrėjo į padirb-
tą gyvulį, kiti skubėjo iš vie-
tos į vietą ruošdami puotas.
Jie buvo įsitikinę, jog laimė-
jo karą, kuris tęsėsi tiek daug
metų. Apimti pargalės džiaug-
smo trojanai linksminosi. Mu-
zika, šūkavimai ardė nakties
ramumą. Pagalios, atėjo vi-
durnaktis. Žmonės pradėjo
retėti. Nevienas pasigėręs tro-
janas, atsirėmęs į kokį namą,
garsiai knarkė. Ant sienų vir-
šaus buvo matyt sargų būdė-
jimas, tačiau už valandėlės ir
ten pasigirdo knarkimas. Vi-
sas judėjimas sustojo. Pirmą
kartą į dešimts metų toks gi-
lus miegas užviešpatavo visą
miestą. Trojanai nesitikėjo,
jog graikų kardas už keletos
valandų sutrukdys jų saldų
miegą.

Vidury plataus kiemo sto-
vėjo milžiniškas medinis ar-
klys. Tiesa jis nebuvo gyvas,
tačiau pasislėpusių jo viduryj
graikų širdys plakė. Jie ne-
kantriai laukė duotojo ženklo,
nes jautė, jog keršto valan-
da arti. Tas, kuris turėjo pa-
skelbti užpuolimą, matė kas
darėsi visą vakarą. Atsargiai
apsidairęs aplinkui, tyliai įsa-
kė pradėti puolimą. Kareiviai
skubiai išlipo iš medinio ar-

kliaus; vieni bėgo atidaryti var-
tus, kiti kapojo miegančius
sargus. Atsivėrę dideli var-
tai; galinga graikų kariuome-
nė įsiveržė į miestą. Prasidė-
jo baisi žudynė. Trojanai,
staiga užklupti, nežinojo už
ko griebtis. Neprabėgo valan-
da, kai tūkstančius trojanų
graikai išžudė.

Tokių būdu graikai nuga-
lėjo trojanus mediniu arkliu.
Menelajui buvo sugražinta jo
graži žmona, kuri buvo prie-
žastimi to baisaus karo.

J. Kuprevičius, M. I. Č.

LAPĖ BEUODEGĖ

Pasitaikė lapei įkliudyti uo-
degą į sląstus. Begelbėdama
gyvastį, ji nutraukė uodegą.
Išspradžių ji lyg gedinosi pa-
sirodyti savo draugėms, bet
ilgainiui nusprendė narsumu
pridengti savo nelaimę ir su-
šaukė visų lapių susirinkimą,
kad apsvarstyti sumanymą,
kurį ji ketino įnešti.

Kuomet susirinko visos la-
pės, ji įnešė, kad jos visos pa-
panaikintų savo uodegas. Ji
įrodinėjo, kaip tai neparanku
lapei būti su uodega, kuomet
ją persekioja jos priešai šu-
nes. Kaip daug uodega kliu-
danti lapėms, kuomet jos no-
ri atsisėsti ir draugiškai vie-
na su kita pasišnekučiuoti.
Pagalios ji išaiškino, kad toks
nereikalingas daiktas, kaip
uodega, rėnėša lapėms jokios
naudos.

— Viskas teisybė, — tarė
senyva lapė. — Tik aš nema-
nau, kad tamsta būtum pata-
rusi mums panaikinti svar-
biausią mūsų pagražinimą,
jei pati nebūtum jo netekusi!

Kiškio Gudrumas

Dažnai kiškis girdėdavo, kad kiti gyvuliai jį laiko kvailiu. Visokios kalbos jam vieną dieną įkyrėjo ir jis nuėjo pas Dievą prašyti proto.

Dievas kiškelį apžiūrėjo iš visų pusių, nusišypsojo ir tarė:

— Eik sau, eik tu, nenuorama. Nori iš manęs dovanyti o man nieko neatneši. Klausyk, atnešk man pririnkęs bonką žvirblių, tada ir apie protą bus kita kalba.

Kiškis nusilenkė Augščiau-siajam, pasiėmė bonką, nuėjo ant upelio kranto ir atsisėdęs pradėjo laukti.

Saulei leidžiantis, iš kažkur atskrido pulkas pilkaplunksnių atsigerti vandens ir pasilsėti. Žinote žvirblius — tuoj kilo trukšmas, pradėjo jie tarpusavy pešiotis, ginčytis. Kiti netgi dar kiškį užkabino.

O šis sėdi sau ir murma:

— Taip... Bet ne... Negali būti... Tačiau... Ne, jokių būdu...

— Vienas senas žvirblis nugirdo, kad kiškis kažką murma ir pasiteiravo:

— Ilgausi, kas atsitiko?

— Aš galvoju, — atsakė kiškis.

— O ką tu galvoji?

— Aš galvoju ar jus sutilptumėt bonkon, ar nesutilptumėt. Nusprendžiau kad nesutilptumėt.

Žvirblis nusijuokė ir šuktelėjo į savo prietelius:

— Klausykit, šitas asilas mano, kad mes nesutilptume į šią bonką. Argi tai girdėtas dalykas?!

Žvirbliai sučiškė, pasipūtė.

— Kaip tai nesutilptume, — šuktelėjo kai kurie. — Aiškus dalykas, sutilptume. Tu, kiški, prašom, iš mūsų nesijuok. Kur matės, mes ne kokie piemenys. Mes sutilptume ne tik į šią, bet dar į mažesnę bonką.

Kiškis nusijuokė. Žvirbliai pasijuokė visiškai įsižeidę.

— Tu nesijuok, kvaily! — subliovė vienas. Štai žiūrėk!

Ir šmukštelėjo bonkon. Paskui jį bonkon sulindo ir kiti žvirbliai. Kiškis, nieko nelaukęs stryktelėjo, užkimšo

lentele bonką ir nuėjo su ja pas Dievą.

— Štai Galingasis, — tarė nusilenkdamas, — žvirblių bonką net sausai prikimštą.

Duok tad man proto, kad nebūčiau kaimynų pajuokiamas.

Dievas pažiūrėjo, pažiūrėjo ir pamojo ranka.

Jei duosiu tau dar kiek proto, — nusprendė, — tai tu visą pasaulį augštin kojom apversi. Žiūrėk, su tuo protu, kurį tu turi, ir tai ką tu padarei.

Ir kiškiui proto Dievas nchedavė. Atsiuntė J. A. D.

"AŠ JAU EINU"

Šis įvykis yra tikras. Aš pažinojau tą mergaitę ir jos motiną, kuri man apie tai papasakojo.

Pranciška (tai buvo jos vardas) nesenai buvo priėmus pirmą Šv. Komuniją. Ji susirgo. Liga buvo labai sunki ir ji daug kentėjo.

Vieną dieną, kaip jos skausmai buvo labai dideli, ji, lyg miegodama, tarė mamytei:

— Mamyte, aš jau einu.

— Eini, dukrele? Kur tu eini? — klausė motina.

— Aš einu ten, kur prižadėjau per pirmąją Komuniją.

— Ir kur prižadėjai eiti, Pranute?

— Į dangų, mamyte; ir Jis sakė, kad neužilgo pasiims mane.

Kunigas atėjo ir suteikė jai Paskutinį Patepimą. Mergaitė atsiduso ir tarė:

— Jau pasirengus išpildyti savo prižadą. Tik kviesk mane.

Pasakius tuos žodžius, sudėjęs rankas ant krūtinės, laukė. Jėzus pakvietė ją ir jiėjo. Ji savo prižadą išpildė.

Sulietuvino

Pranciška Janauskaitė
So. Boston, Mass.

Vaikas įėjo į krautuvę ir prašo cukraus už dešimtuką.

— Cukrus pabrango, — sako savininkas.

— Nuo kurios dienos? — paklausė vaikas.

— Nuo šios, — atsako savininkas.

— Tai prašau man duoti vakarykščio cukraus.

Baltoji Pasaka

Ir vėl — ir vėl atėjo karalaitė,
Pūkeliais pasirėdžiusi baltai,
Ir sėka baltą pasakaite,
Kurį užmiršome senai.

Ilgai nebuvo karalaitės, —
Viešėjo ji šiaurės krašte,
Dabar jos piešiamos giraitės
Langų stebėtinam rašte.

Matyt jame, kaip plaukia gulbės,
Ir — palmių ištisi miškai,
Kolibri Afrikoje čiulba,
Drambliai, žirafos ir vilkai...

Prieik, vaikutį, prie langelio,
Į baltą latiką pažiūrėk,
Ir ten kas būriasi prie kelio —
Juodi taškai — įsižiūrėk...

Mums, šilunoje, karalaitė
Atrodo pasakų viešnia,
Tiktai, mums pasakys našlaitė,
Kad ji nemėli jai, oi — ne!

Kaip paukštis paliktas laukuose,
Nekenčia pasakos žiaurios —
Taip svetima žmonių namuose
Nenori taip sunkios dalios...

A. Vitkauskas.

GUDRUMAS

Kalifornijos mieste vienas keleivis paliko savo automobilį prie viešbučio ir nuėjo reikalų atlikti. Sugrįžęs žiūrė, kad jo automobilis aplipytas policijos kortelėmis; reiskia, nusikalto "parking" įstatymui. Jo automobilis stovėjo ilgiau kaip dvi valandas, šviesos buvo neužibintos, stovėjo prie iškabos, No parking bilių.

ir taip toliau. Žinodamas, kad turės bausmę užmokėti, jis pranešė policijai, kad jo automobilis pavogtas. Policija suskato ieškoti. Per ištisą savaitę išeidamas iš viešbučio jis matė savo automobilį stovintį toje pačioje vietoje. Už savaitės policija pranešė, kad rado jo "pavogtą" automobilį.

JUST KIDS—"The Little Stranger."

INTERNATIONAL CARTOON CO.

AR TU TAIP MYLI?

Teresėle buvo trijų metų. Ji gyveno gražiam, baltame namelyje. Ji turėjo gražius drabužius ir gaudavo daug skanėsių, bet ypatingai mėgo obuolius ir saldinius.

Vieną dieną jos geroji teta jai papasakojo, kad Dievą reikia mylėti labiau už viską.

Teresėlė nesuprato ką tai reiškia, todėl paklausė tetos:

— Teta, ką reiškia mylėti Dievą labiau už viską?

— Tai reiškia, kad turi Dievą mylėti labiau negu tėvelį, labiau kaip mamytę ir labiau kaip mane ir labiau kaip kiekvieną kitą daiktą.

Tie žodžiai giliai įsmigo į Teresėlės širdį. Tą vakarą, manydama, kad niekas jos nemato ir negirdi, ji šitaip maldėsi:

— O, Dievuli, aš Tave myliu labiau negu tėvelį, negu motinėle, negu tetą, negu obuolius, negu saldinius ir visus kitus daiktus!

Išgirdę tuos maldos žodžius, be abejonės, dangaus angelėliai turėjo daug džiaugsmo.

Antanas J. J.
So. Boston, Mass.

ŽYDO ASIVERTIMAS

Žydas ėjo iš vieno miesto į kitą. Toji kelionė buvo tokia ilga, kad jis turėjo apsistoti kur nors viešbūtyje nakvynei.

Pasiekęs kartą vieną mažą miestuką, visur išieškojo viešbučio, bet jo nerado. Rado vietos viename name, kuriam gyveno daug bedievių — ištvirkėlių. Bijodamas, kad tie nepadarytų jam kokios skriaudos, jis, nors netikėjo, bet padarė ant savęs kryžiaus ženklą, nes matė, kad daug katalikų taip daro nelaimės metu.

Bijodamas nelaimės, jisai negalėjo užmigti. Atėjo dvilika valanda ir dar jis nemiegojo. Kaip tik tada jis pamatė daugybę piktųjų dvasių, vedamų vieno vyriausiojo vado. Visos suėjo į vieną kambarį ir jų vadas pradėjo klausinėti, kiek kiekviena jų blogo yra padarius. Jos į tai atskinėjo.

Tas regėjimas dar labiau neleido žydui užmigti. Jis

viską žiūrėjo ištempęs akis. Drebejo iš baimės. Štai, viena pamatė jį. Priėjus jį apžiūrėjo. Pastebėjus ant jo kryžiaus ženklą, tuojaus atsitolino ir pasakė apie tai vadi. Tuojaus visos išnyko.

Po taip praleistos nakties, žydas gerai suprato ką tai reiškia kryžiaus ženklas. Jis daug mąstė ir už kiek laiko tapo katalikas. Priėmė krikštą ir buvo labai pavyzdingas žmogus.

Tat, vaikučiai, nebijokite daryti kryžiaus ženklo. Lai kryžiaus ženklas būna jūsų ginklas nuo pavojaus, nes kryžius yra kaip kardas mūšyje.

Pranas Morknas M. I. C.

JUOKIS, JEI PATINKA

Krautuvninkas: — Šitie kiaušiniai geriausi, kokius šimet laikėm.

Gaspadinė: — Prašau duoti kiaušinių, kurių taip ilgai nelaikėt.

Draugas: — Kieno ten paveikslas?

Artistas: — Nugi, tavo žmonos, kurį tik dabar pa- baigiau.

Draugas: — Aš niekuomet nebūčiau pažinęs, jos veidas toks ramus.

Ona (traukinyje): — Kad nors tasai labai gražus vyras užleistų man savo vietą...

Penki vyrai atsistojo.

Vežėjo moteris: — Kokie gražūs debesys, aš norėčiau pasėdėti ant jų.

Vežėjas: — Gerai, tai aš išlipsiu, o tu imk ratą.

Motina: — Bronyte, kodėl nesistengi būti geri mergaitė?

Bronytė: — Aš labai stengiuos, mamytė.

Motina: — Prastai tau sekasi.

Bronytė: — Bet tik išivaizdink, kokia aš būčiau negera, jei visai nesistengčiau.

Mokytojas: — Jonuk, jei tavo kišene Petrukas idėtų dešimts centų, Kaziukas penkiolika, kiek pinigų tavo kišeneje būtų?

Jonukas: — Nei cento, ponas mokytojau.

Mokytojas: — Kaip tai? Juk prie dešimts pridėjus penkiolika, pasidaro dvidešimts penki, ar ne?...

Jonukas: — Tiesa. Bet mano kišeneje nebūtų nieko, nes ji skylėta.

Mokytojas: — Jonuk, kas yra geografija?

Jonukas: — Nežinau ponas mokytojau. Aš klausiau tėvelio, tai ir jis sakė nežinaš, nes tame krašte dar niekad nebuvo.

Mokytojas: — Tu, Vaitukaiti, kodėl ši rytą taip vėlai į mokyklą atėjai?

Mokinys: — Tėtis susibarė su mama, tai laukiau kol barnis pasibaigs, kad žinočiau, kuris laimėjo.

Kada žmogus vienon skylien įlenda, o per tris išlenda?

Marškinius užsivilkdamas.

KĄ JIS RADO

Ėjo žmogus per girią ir pamatė grybą. Užsimanė jį pasirinkti, bet atsiminė, kad visi sako, jog geriausi grybai — baravykai. Bet kaip juos pažinti? Pamąstęs valandėlę nutarė rinkti visokius grybus. Sako, kaip pranešiu, pavaidinsiu juos baravykais. O kas netikės, galės sau baravykus išsirinkti. Kaip sumanė, taip ir padarė.

M. M. S.

Boston, Mass.

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Bernaičių Vardai.

1. trepas
2. kamolys
3. mirzesakai
4. neris juda
5. visdoda
6. širdrasa

Mergaičių Vardai

1. noja rami
2. bėturi
3. ana karti
4. liejami
5. liskara
6. tudija

Valdovų Pavadinimai

1. rasi luka
2. ezdra neptis
3. svypukas
4. net serga
5. yaromas
6. kiškisutinga

ATSAKYMAI Į PEREITOS SAVAITES RAIDŽIŲ MIŠINĮ

Pradžios mokyklos mokslai.

1. ji raitos (istorija)
2. aš rymas (rašymas)
3. kabyti (tikyba)
4. ma skystai (skaitymas)
5. katri metai (aritmetika)
6. jodis miega (giedojimas)

Spalvos

1. duona ras (raudonas)
2. spilka (pilkas)
3. elgtosna (geltonas)
4. na mylės (mėlynas)
5. nusikasi (auksinis)
3. drasu (rudas)

Gyvuliai

1. girtas (tigras)
2. kalvis (vilkas)
3. prana karugis (kupranugaris)
4. vis ana (avinas)
5. a naktis (katinas)
6. kiružė (žiurkė)

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

nupenėti — to fatten.
briedis — elk.
žiogai — grasshopper.
riekė — slice.
sląstas — trap.
ketinti — to intend.
kupranugaris — camel.
pūkelis — soft feather.
pamatuotas — founded.
perspėti — to warn.
oazas — oasis.
liesas — thin.
fyga — fig.
pavėsis — shade.
pašnibždoms — whisperingly.
skatikas — small copper coin.
kepalas — loaf.
keistas — queer.
pėsčioms — on foot.
smiltis — sand.
viešbūtininkas — innkeeper.
apgaučinėti — to deceive.
nenuorama — impatient man.
šuktelti — to shout.
stryktelėti — to jump.
jaukus-i — gentle.
svirplys — cricket.
gilė — acorn.
klaikus — gloomy, dreary.
plėšrus — rapacious.
turgus — market.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Marian Hill, Hinsdale, Ill.

P pinigų, taip pat prašant pakeisti siuntinį, reikia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.